

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa L. B.
przeciwko „P.” Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.
o sprostowanie świadectwa pracy, sprostowanie zaświadczenia RP 7 i ustalenie
wysokości wynagrodzenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 20 lutego 2024 r.,
skargi powódki o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rybniku
z dnia 19 kwietnia 2021 r., sygn. akt IV Pa 40/20,

- 1. odrzuca skargę;**
- 2. nie obciąża skarżącej kosztami postępowania przed Sądem Najwyższym;**
- 3. zasądza od Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego w Rybniku) na rzecz adwokata W. W. kwotę 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł podwyższoną o stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 kwietnia 2021 r., sygn. akt IV Pa 40/20, Sąd Okręgowy w Rybniku oddalił apelację powódki L. B. od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku z 1 lipca 2020 r., sygn. akt V P 541/18, którym Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo o sprostowanie świadectwa pracy, sprostowanie zaświadczenia RP 7 i ustalenie wysokości wynagrodzenia wniesione przeciwko „P.” Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

Powódka L. B. wniosła przeciwko „P.” sp. z o.o. w Ł. pozew o ustalenie wysokości wynagrodzenia w okresie od września 1991 r. do września 2007 r., a także o sprostowanie świadectwa pracy z 24 września 2007 r. Powódka wskazała, iż była zatrudniona u pozwanej, która w sposób wadliwy rozwiązała z nią umowę o pracę. Nadto, powódka zarzuciła, że pozwana nie odprowadzała składek we właściwej wysokości, co ma obecnie wpływ na wysokość pobieranej nią emerytury.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zwrot kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazała, iż w jej ocenie roszczenia są bezzasadne, bowiem jako pracodawca odprowadzała do ZUS wszystkie składki na ubezpieczenie społeczne z tytułu zatrudnienia powódki i prawidłowo wypłacała powódce wynagrodzenie za pracę. Pozwana podniosła również zarzut przedawnienia.

Na rozprawie 6 sierpnia 2019 r. powódka wskazała, że domaga się również sprostowania zaświadczenia na druku RP 7. Nadto, powódka oświadczyła, że domaga się ustalenia wysokości wynagrodzenia, gdyż zależy jej na prawidłowym przeliczeniu emerytury, a wcześniej renty i świadczenia rehabilitacyjnego.

Na rozprawie 16 stycznia 2020 r. powódka wskazała, że domaga się sprostowania świadectwa pracy poprzez wskazanie, że umowa o pracę została wypowiedziana przez pracownika z zachowaniem 3 miesięcznego okresu wypowiedzenia. Nadto, powódka zaznaczyła, że domaga się przeliczenia wynagrodzenia w zaświadczeniu RP 7 za lata 1991-1994.

Wyrokiem z 1 lipca 2020 r., sygn. akt V P 541/18, Sąd Rejonowy w Rybniku odrzucił pozew o sprostowanie świadectwa pracy, oddalił powództwo o sprostowanie zaświadczenia RP 7 i ustalenia wysokości wynagrodzenia i odstąpił od obciążania powódki kosztami postępowania.

Wyrok Sądu pierwszej instancji zaskarżyła apelacją strona powodowa, zarzucając, że błędny wyrok wyrządził jej szkody, które trwają do tej pory. Do chwili obecnej nie ma uregulowanych spraw związanych z zatrudnieniem i ubezpieczeniem z lat od 16 września 1991 r. do 13 września 2007 r. Powódka wniosła o unieważnienie krzywdzących prawomocnych wyroków Sądów pierwszej i drugiej instancji, uznanie bezczynności organów ZUS i sądów pracy, które trwa już 15 lat.

Sąd Okręgowy w wyniku rozpoznania apelacji oddalił ją jako niezasadną.

Wskazał on, że zarzuty apelacji, po raz kolejny, związane są merytorycznie z prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z 3 czerwca 2008 r., w którym oddalono powództwo przeciwko pozwanej o sprostowanie świadectwa pracy.

Sąd odwoławczy ocenił, że słusznie podniósł Sąd pierwszej instancji, że powódka nie miała interesu prawnego w wytoczeniu tego rodzaju powództwa. Wszelkie żądania powódki pobierającej świadczenie emerytalne zmierzały wyłącznie do uzyskania dowodów dla potrzeb postępowania przed sądem ubezpieczeń społecznych.

Nie ulega wątpliwości, że Sąd jest związany prawomocnymi ustaleniami wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku z 3 czerwca 2008 r., zaś Sąd pierwszej instancji w pisemnych motywach w sposób wyczerpujący i logiczny wyjaśnił zasady prawne związane z prawomocnością wyroku. Odtworzył również w ustaleniach faktycznych procesy powódki z pracodawcą po ustaniu jej zatrudnienia. Okoliczności związane z roszczeniami powódki, były wyjaśniane w szeregu procesach sądowych, w tym dodatkowo w korespondencji z Sądem.

W apelacji powódka ponownie wskazuje te same zarzuty i argumenty, które były podstawą wniesienia pozwu. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną, na podstawie art. 385 k.p.c.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyła skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powódka.

Pełnomocnik powódki podniósł, że przychyliła się do wniosku powódki z 4 marca 2018 r. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia i

podtrzymuje ww. wniosek, jednocześnie rozstrzygnięcie *meriti* pozostawi do uznania Sądu.

Pełnomocnik powódki wskazał, że L. B. pismem z 4 marca 2018 r. (wpłynęło do Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodka Zamiejscowego w Rybniku 7 marca 2018 r.) wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia dotyczącego wadliwego świadectwa pracy z 24 września 2007 r. oraz inne roszczenia z tym związane. Swój wniosek argumentowała przekonaniem o nieprawidłowości rozstrzygnięcia oraz poczuciem o niesprawiedliwym i błędnym orzeczeniu końcowym.

Powódka w swym piśmie wywodzi, że pierwotnym błędem odnoszącym się do wysokości przysługujących jej świadczeń były wyliczenia Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Rybniku stanowiące grunt pod decyzję ZUS Oddział w Warszawie z 6 września 2007 r. Błąd ten stał u zarania wszystkich innych - zdaniem powódki błędnych - decyzji organów rentowych, jak i sądów. Zasadne zatem z punktu widzenia słuszności wydaje się dopuszczenie dowodu z opinii biegłego specjalisty ds. ubezpieczeń społecznych na okoliczność stwierdzenia czy powołana decyzja ZUS O/Warszawa z 6 września 2007 r. wydana została w oparciu o prawidłowe obliczenia organu rentowego.

W odpowiedzi na skargę pozwany wniósł o oddalenie skargi powódki w całości z uwagi na jej bezzasadność; zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych; dołączenie do niniejszego postępowania akt sprawy Sądu Rejonowego w Rybniku o sygn. akt: V P 541/18.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym mającym, poprzez zakwestionowanie zgodności z prawem orzeczenia, przesądzić jedną z przesłanek deliktowej odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Stanowi ona nadzwyczajny, sformalizowany środek procesowy, zatem przepisy ją regulujące powinny być wykładane ściśle (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 17 maja 2006 r., I CNP 14/06; z 28 marca

2007 r., II CNP 124/06; z 25 marca 2009 r., V CNP 93/08; z 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08).

Artykuł 424⁵ § 1 k.p.c. wprowadza sześć koniecznych elementów konstrukcyjnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Każdy z nich jest indywidualny i niezależny. Pominięcie lub nieprawidłowe skonstruowanie choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym do usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine* (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015 r., V CNP 56/14, LEX nr 1682217). Dopełnienie wymienionych wymagań konstrukcyjnych skargi podlega badaniu przez Sąd Najwyższy. Wymagania te powinny być spełnione kumulatywnie, zaś każde z nich ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od pozostałych (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05 oraz z 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12, niepublikowane).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga powinna zawierać: oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części; przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie; wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny; uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy; wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych przysługujących stronie na podstawie kodeksu nie było ani nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono na podstawie art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy przypadek uzasadniający wniesienie skargi; wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Skarga wniesiona w niniejszej sprawie nie zawiera oznaczenia orzeczenia, od którego jest wniesiona. Pełnomocnik skarżącej powołuje się na sygnaturę sprawy IV Pa 40/20, jednak nie wskazuje precyzyjnie wyroku, którego dotyczy skarga. Co więcej, pełnomocnik skarżącej precyzyjnie wskazuje, że podziela i podtrzymuje skargę powódki, którą ta złożyła w dniu 4 marca 2018 r., a zatem jeszcze przed wydaniem wyroku w niniejszej sprawie, co tym bardziej czyni niemożliwym do ustalenia, jaki wyrok jest zaskarżony skargą. Ponadto, niejako w

konsekwencji, nie zostało również określone, w jakim zakresie został zaskarżony wyrok niniejszą skargą.

Należy również zauważyć, że w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia pełnomocnik skarżącej nie wskazał konkretnie jakichkolwiek przepisów prawa, które miałyby zostać naruszone przez Sąd drugiej instancji.

Mając na uwadze wskazane okoliczności trzeba zauważyć, że złożona skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym do usuwania braków formalnych, ponieważ nie określa, jakiego wyroku dotyczy, czy wyrok ten jest zaskarżony w całości, czy w części, a jeśli tak to jakiej. Warunek ten ma szczególne znaczenie, co staje się zrozumiałe, jeśli weźmie się pod uwagę, że zgodnie z art. 424¹⁰ k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę w granicach zaskarżenia. W rezultacie, strona ma obowiązek szczegółowo zakres zaskarżenia określić. Ponadto, nie określono również przepisów prawa, które miałyby zostać naruszone przez Sąd drugiej instancji.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c. w zw. z art. 424⁵ § 1 pkt 1 k.p.c.). O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. Zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ustalono na podstawie § 16 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 2631).

[SOP]

[ms]

